

MUZEKCRANT

DOOR

NR. 9

5 MEI 1982

f. 3,95/bfr. 70 ELFDE JAARGANG

VERSCHEIJNT TWEEWEEKELIJKS

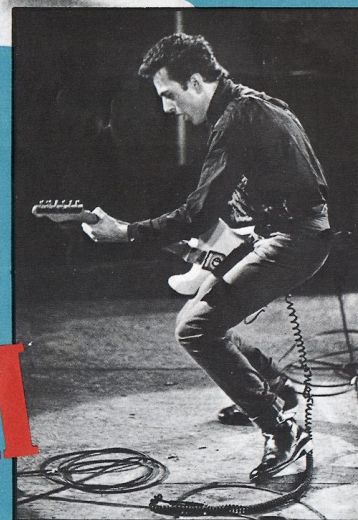
TWEE HOOG:

THE ASSOCIATES

CONFRONTATIE:

THE CLASH

DOE MAAR KILLING JOKE
WIRTSCHAFTSWUNDER
ALLEZ ALLEZ

CONFRONTATIE

MET

THE

CLASH

'LONDEN (Reuter) — Met de dreiging van een militair treffen op de achtergrond zal binnenkort het grootste deel van de vloot van The Clash uitvaren. Terwijl in Londen de minister van Buitenlandse Zaken een vermoedelijk laatste poging onderneemt Engeland en Nederland te verzoeven, waarschuwen militaire experts, de Gelderse gemeente Lochem te mijden.

Over het resultaat van de gisteren gehouden besprekingen tussen de staatshoofden is niets tot de buitenwereld doorgedrongen. Gezien de krachtsverhoudingen lijkt het echter waarschijnlijk dat de vloot regelrecht de 200 mijlszone zal binnenvaren. Een parade langs de kust om de moraal een opkikker te geven, lijkt aannemelijk.

De voorhoede van deze Britse armada heeft in de afgelopen maanden succes geogst in Japan, Thailand en Australië. Eerder werden troepen gesignaleerd in Noord-Amerika, al betrof het hier onbeduidende grensschermselingen.

Over de gevechtskracht van The Clash is nog weinig bekend, behalve dat een nieuw wapen zal worden gebruikt dat de naam 'Combat Rock' draagt. Volgens militaire kringen maakt deze tommygun meer kans dan de 'Sandinista!', die met zijn bewapening van drie mitrailleurs juist zichzelf zware verliezen heeft toegebracht.'

JAN LIBBENGA

MUZIEKKRANT
OOR

THE CLASH

V.l.n.r.: Topper Headon, Joe Strummer, Mick Jones, Paul Simonon

De diplomaat legt de krant naast zich neer en verbaast zich over de stridbare kreten, die uring geven aan de alom heersende vastberadenheid. Hij wacht op de ontmoeting met de veldmaarschalk met de pantserwust. Dan gaat de telefoon: het is Kasuo, en was hij het visioen van de Britse garnizoensstad, de tienduizenden para's, het lied *It's A Long Way To Tipperary*, de granaten en de hellebaarden. De diplomaat, die gewoon journalist is, staat op het afgesproken tijdstip in de Londense pub Prince of Wales, de stamkroeg van The Clash. De groep komt binnenkort voor een concert naar Lochem en heeft daar zeggende en schrijve één reden voor. 'Julie geven niets om ons', klaagt zanger Joe Strummer, terwijl hij de slaap uit zijn ogen wrijft, 'en daar gaan we wat aan doen.'

Julie hebben onlangs door Japan, Thailand en Australië getoerd. Waarom uitgerokend die landen? 'We zijn daar nog nooit geweest, there's people out there y'know.'

In Japan beleefden jullie Beatles-achtige avonturen?

'Ja, afschuwelijk. Over het algemeen zijn de Japanners erg aardig voor elkaar. Als de Japanner verkouden is, draagt hij een zakdoekje opdat zijn buurman niet verkouden wordt. Maar zodra een Japanner een popconcert bijwoont, is die beleefdheid verdwenen. Er wordt geduwd en gedaan, we zijn letterlijk omver gelopen. We zijn dat helemaal niet gewend, want de mensen hier doen erg cool tegen ons. De Japanners geven je ook allerlei cadeau's: nuttige dingen als warme kleding, maar ook regelrechte troep uit Amerika: Snoopy-agenda's en Mickey Mouse-kledokken. Plastic rubbish. Heb je die Japanse warenhuizen wel eens van binnen bekeken? Ze zijn volgepropt met useles crap.

'Ik wist helemaal niets van het land, ik had gehoopt wat van de Japanse cultuur te kunnen leren, maar de jonge mensen daar lijken alleen maar in westerse heavy metal geïnteresseerd. Ken je die Japanse popbladen met al die poserende blanke popsterren? Dat is niet toevallig; het Japanse poppubliek bestaat namelijk voor negentig procent uit jonge meisjes. Zijn ouders stimuleren de belangstelling voor die sterren, opdat die kinderen niet door de buurjongen worden

geneukt en nog maagd zijn als ze trouwen. De onbeantwoorde liefde... hoeveel Japanse vrouwen hebben in gedachten een verhouding met mensen als eh... Mick Jones?

Hadden jullie geen Japanse vrienden, de groep Anarchy?

'Ja, die hebben we in Londen ontmoet. Zij spelen hun eigen versies van Clash-stukken als *London's Burning* en *Remote Control*. Het is een glamrockgroep, we krijgen veel brieven van mensen die schrijven: Als jullie denken dat Anarchy punks zijn, zijn jullie niet goed wijs. Ik zou best opnieuw naar Japan willen gaan, maar dan als toerist. Eens kijken of ik iets van dat land begrijp. De nieuwe elpee *Combat Rock* is in de Electric Ladyland Studios in New York opgenomen, maar in Engeland door Giyn Johns gemixed.

Ze klonk niet goed, dat was ook onze schuld. We hadden haast omdat we naar Japan zouden gaan. Ik had zelf nogal wat problemen met mijn stem. Ik wil niet op die technici katten, maar de studio was "te droog". Het was ook niet mijn keuze maar die van Mick Jones. Geluid is zijn afdeling.

Tot de gasten die op de plaat te horen zijn, behoort ook Allen Ginsberg.

'Ginsberg is zeker te horen, loud and clear. Hij zingt o.a. in het Sanskriet. Die oude Indiërs hebben van die

Hoeveel Japanse vrouwen hebben in gedachten een verhouding met mensen als eh... Mick Jones?

zangerige deunen die hem opwinden. Ginsberg is door ons helemaal niet uitgenodigd, hij nodigde zichzelf uit. Hij kwam elke dag kijken en controleerde mijn teksten. Dan zei hij bijvoorbeeld: Niet slecht, maar je moet zes woorden niet door de buurjongen worden

deze zin, wie is "hij" en is er geen ander woord voor "city dweller"? Tijdens de opnamen hebben we nog zinnen veranderd. Hij wil een carrière als muzikant, wist je dat? Hij komt binnenkort met een plaat getiteld *First Blues*. Een jaar geleden overgeleverd hebben we met hem in een nachtlub opgetreden, hij zong toen *Capital Ait*.

Waar gaat het Ginsberg-nummer over?

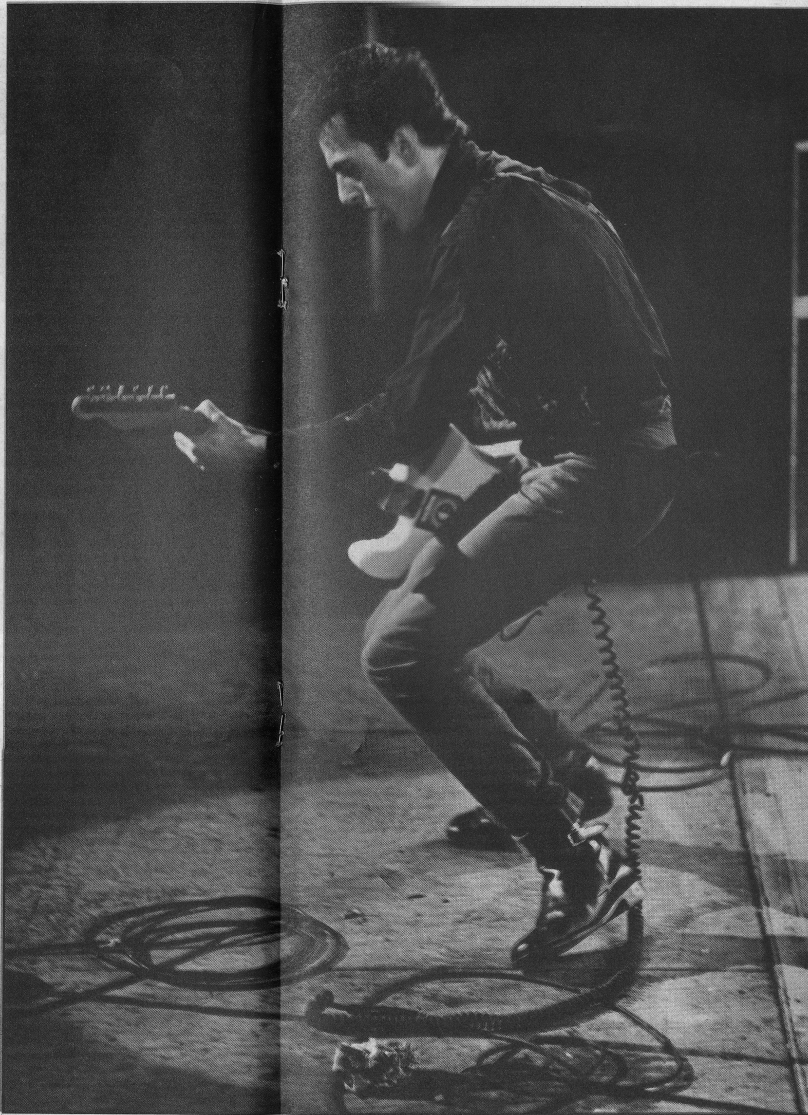
'Over drugsmisbruik. Er staan verschillende onderwerpen op deze plaat. Een nummer gaat over de Newyorkse subway guards, werkloze jongeren die hulpeloze oude mensen beschermen. Ze doen veel constructieve dingen. Toch schiet de politie op hen, terwijl zij geen wapens dragen. De politie vindt ze verdacht omdat ze geen werk hebben. Maar ze doen werk dat de politie behoort te doen. Ik heb met enkele van die guards gepraat, maar ze zijn erg gesloten, trots en toegewijd. Het is bijzonder indrukwekkend.'

Weer een ander nummer gaat over de fotograaf Sean Flynn.

'Sean was de zoon van Erroll. Zijn levensloop was fascinerend en tragisch tegelijk. Hij vond zijn leven niet opwindend genoeg. Zijn films waren lang niet zo goed als die van zijn vader, hij vond ze namsak. Hij wilde echt iemand zijn en dus besloot hij fotograaf te worden en in Vietnam zijn leven te riskeren. Daar voelde hij zich een held. Maar niemand weet er wat met hem is gebeurd. Hij klom op een motorfiets en reed naar Cambodja...'

Met dit nieuwe album doet The Clash een stap terug. Was het *Reddubbelium Sandnistaal* dan toch te experimenteel?

'Minder ingewikkeld dan PII, maar inderdaad, we probeerden de grenzen van het haalbare te overschrijden. Deze nieuwe plaat is veel eenvoudiger, er staat dit keer zelfs geen reggae op. Weet je, groepen als The Police kan ik niet uitstaan. Veel groepen denken dat het gemakkelijk is reggae te spelen, terwijl wij zij spelen vaak geen reggae is. Wij probeerden het omdat op dat moment niemand anders het durfde, hoveniden deden we het anders. In *Police & Thieves* hoor je je niet dat koddige skanking ritme, het is eerder rock & roll waaroverheen reggae wordt gespeeld. Sommigen zeggen: The Clash kan geen reggae spelen. Ik moet dan altijd denken: Can

'Ik houd van fysieke actie'

blue men sing the white to all the hypocrites? *Sandnistaal* heeft onze aanhang in verwarving gebracht, we lieven tussen de wal en het schip. Voor de punks was de muziek te ver gezocht, voor mensen zonder vooroordelen duurden die zes plaatkanten te lang.'

Het imago van The Clash werd geschonden. Julie kezen altijd openlijk de kant van de werkende klasse, die taak is nu door The Jam overgenomen.

'Ik vind The Jam eerder lagere middenklasse, met als belangrijkste regel niet op te vallen. Het is die dom-gewoon-dan-doe-je-al-pok-geneeg-pose van "O' right John". Je identiteit zoeken in de identiteit van de groep, dat is de mod-identiteit. Vooral niet je

laten varen, maar we geven naast die idealen ook blijk van onze muzikale interesses. Dat past niet in de partij-politiek die door de punks wordt beladen. We proberen dus te bewijzen dat punk óók muziek is, terwijl het dat nooit echt is geweest en waarschijnlijk ook nooit zal worden. Er is dus nog veel werk aan de winkel. Ondertussen hebben we een aardige plaat uitgebracht, muzikaal gesproken. Haha!

Maar waar blijft The Clash met haar scherpe maatschappijkritiek? Een fotograaf en de Newyorkse subway guards zijn toch geen onderwerpen die de maatschappelijke onderkant zullen interesseren? 'Dat weet je niet. Waar moet je dan over zingen? De nucleaire oorlogsdreiging soms? Mijn standpunt is: druk maar op de knop. De enige interessante ontwikkeling is, dat Casper Weinberger heeft gezegd dat de Europese anti-nucleaire beweging de geloofwaardigheid van Europa heeft aangetast en de Russen zullen zeggen. Julie kunnen je niet eens voordragen! Ik geloof dat die anti-nucleaire beweging sterker is in Europa dan in Engeland. Je moet ook maar niet een aantal belangrijke politici voor je karretje kunnen spannen, wat is immers het werkelijke effect van demonstraties? De mensen staan machteloos. Vorige week hadden we nog een conflict in het parlement over ziekenhuizen in Sheffield, die bij een nucleaire oorlog worden ingeschakeld. Ze hebben ontdekt dat geen enkel ziekenhuis bij een aanval overeind blijft. Hebben ze al atoombunkers in Europa?'

Sommige particulieren hebben er een. De Nederlandse televisie heeft daar nog een aardige documentaire over uitgezonden.

'De Britse regering vindt dat burgers die dingen niet nodig hebben, behalve als ze er zelf voor willen betalen.

Maar jij ziet in dit soort zaken geen aardige tekst? 'Natuurlijk maak ik mij zorgen, ook ik ben tegen Amerika en de NATO, maar anderen hebben al dat soort songs geschreven, het wordt zo voorspelbaar. Maar waar moeten we The Clash nu situeren? Hier in Engeland wordt de muziekscene gekenmerkt door romantische enerzijds en realistische anderzijds. Het is ABC contra Killing Joke.

'Ja, het is het verschil tussen de mieren en de krekels, maar wie heeft er gelijk? De nieuwe romantici houden faesten tot dat zij erbij overvallen. Dat is allemaal best zolang je het kunt betalen. Maar ik vind niet dat je je ogen moet sluiten voor de realiteit van vandaag. Natuurlijk, ook ik heb de neiging te denken: er verandert nooit iets, maar dat is een domme gedachte. Eens zal de jongere generatie de oudere opvolgen en als die jongere generatie geen idealen heeft, waar blijven we dan? Toch zijn er veranderingen op komst: binnen de Labour-partij heten mensen die monarchie en de nucleaire wapens willen afschaffen. Dat is voor het eerst, dat soort dingen steun ik van harte, al zal de partij op deze punten

Moet ik dan zingen over de nucleaire oorlogsdreiging? Mijn standpunt is: Druk maar op de knop'

weinig steun krijgen. In elk geval is er nu een realistische politiek, een nieuwe ontwikkeling. Waarom komt de dreiging? In Engeland gebeurt er niets zolang de verdeeldheid blijft bestaan. Zie Zuid-Afrika: daar zijn twee volken die nooit tot elkaar zullen komen. In Engeland heb je eveneens verschillende groepen die allemaal voor hun eigen recht opkomen, maar nooit eens met anderen samenwerken. Wanneer komt de dreiging? De zwarte bevolking, die door de Engels schandalig wordt behandeld, die straat op gaat om samen met arbeiders en studenten te protesteren?'

'Aan de andere kant: die verdeeldheid heeft op veel en muziek weer een gunstige invloed, er zijn zo veel stijlen. In Australië vind je alleen maar skinheads die de Engelse skinheads imiteren en in Japan lopen klonen van Sid Vicious rond. Ik heb veel respect voor de Britse jeugd. In Amerika gebeurt helemaal niets, maar daar lopen ze in jeans en college T-shirts. Vroeger was dat toch anders. Denk aan Gene Vincent anno 1957: prachtige kuis, schoenen en passende sokken. Hier verschillen zelfs de mode-stijlen van Liverpool, Bradford en Edinburgh, er zijn zowel punks als

headbangers. Heb je het nog gezien op tv, gisteren? Die jongen tijdens dat Saxon-concert? Dood bij headbanging!'

De plaatselijke dood lijkt jou nogal te interesseren. Je hebt zelfs gezegd dat de Amerikaanse inlichtingendienst CIA de dood van Bruce Lee en Bob Marley op zijn geweten heeft.

'Waarom heeft de derde wereld niet haar eigen superster? Heeft dat te maken met de theorie van de culturele inferioriteit? Bewijzen voor mijn stelling heb ik niet. Ik heb alleen een gevoel van onbegrip. De hersenen van Bruce Lee zwollen op, waarna hij kon niet te overleven. Bob Marley deed dit. Het is Frank Sinatra nog nooit overkomen.'

Een ander die, zij het door zelfmoord, plotseling overleed, is de Japanse schrijver Yukio Mishima. In diens werk heb je de laatste tijd nogal verdiept. 'Zijn leven leek op dat van Sean Flynn... hij ontwikkelde het gevoel dat hij op commando kon sterven. Toen tijdens die oorlog Tokio werd aangevallen, begon hij te schrijven. Hij genoot van het leven, want elk moment kon hij de dood verwachten. Een bom kon zijn huis treffen en hij kon worden opgeroepen voor het leger en dat zou ook zijn dood hebben betekend, want volgens de traditie van de Samurai moet de Japanse militair de dood kunnen accepteren. Hij was met die gedachte opgegroeid, zijn grootmoeder las hem verhalen voor over de Samurai.

'Het is gemakkelijk een dode held te zijn. Voor die eer bedank ik'

Tot zijn ontsteltens werd hij door het leger afgewezen en toen de oorlog voorbij was, voelde hij zich minderwaardig. Hoewel hij zijn carrière als schrijver voortzette, bleef hij zich nutteloos voelen. Hij had het gevoel alsof hij slechts als schrijver bestond. Daarom deed hij aan bodybuilding, het gaf hem die zekerheid dat hij leefde. Maar het was niet voldoende, hij wilde zijn nationale trots terug en wilde een sterk Japanse leger dat de Amerikanen zou verdringen. Hij richtte een club van vriele militairen op. Toen hij zelfmoord pleegde, waren zijn politieke idealen rechts-nationalistisch. Hij deed ook herhaaldelijk een beroep op legerofficieren om het verdrag met de Amerikanen niet te verlengen. Hij ontvoerde zelfs een gezagvoerder van het regiment om te laten zien dat hij het moedde. Maar de poging mislukte, want vanuit zijn verschaning was hij niet te verstaan. Daarna pleegde hij zelfmoord. Hij kreeg deze politieke ideeën op zijn veertigste, daarom denk ik dat hij het juiste scenario zocht om zich op de oude eervolle Japanse manier van kant te maken.'

Mishima prees de schoonheid van het lichaam, jij bent nu ook met bodybuilding begonnen. Toeval? 'Toeval, ik wil niet jong sterven. Ik wil nog een paar jaar blijven leven, daarom zorg ik nu wat meer voor mijn lichaam. Ik houd van fysieke actie. Ik zit nu eenmaal in die rock & roll en zie veel dingen om me heen: die Sid Vicious-tdoten uit Japan, die willen op nu 21ste de pijp uit. Is het niet verschrikkelijk, hebben die mensen dan geen zelfrespect meer? Het is zo gemakkelijk een dode held te zijn, voor die eer bedank ik.'

Zijn die Japanse klonen echt van plan zich van kant te maken?'

'Die indruk krijg ik, en het slaat nergens op, want Japan heeft een gezonde economie. Er is geen reden tot wanhoop, daarom stinkt het zo. In Engeland daarentegen hebben jongeren zelfmoord gepleegd omdat zij geen werk konden vinden. Ook de zwarte bevolking voelt zich radeloos, omdat zij niets verdienen en moeten stelen. Het is een Catch 22-situatie. De Britse maatschappij heeft die zwarte bevolking nimmer gebouwen, maar we hebben die mensen al sinds 1952 omdat ze zelf het wilde werk niet wilden doen. De Westduisters laten Turken dat werk doen, maar die worden tenminste als immigranten behandeld, ze zijn niet minderwaardig. Wat moeten die Jamaicaansen in Engeland wel niet van ons denken? Ze hebben hier hun gezinnen, hun kinderen verschillen nauwelijks van die Britten en toch worden zij niet geëerd. In Amerika gebeurt helemaal niets, sociale samenleving en dus moeten we er het beste van maken. Op dit moment is er sprake van een vicieuze cirkel: zwarten worden als criminelen beschouwd en door de rechtse regering nog zwarter gemaakt. Het is een schandfel!'